Karel Šíp: Mimo okruh Vinohrad a Žižkova bych si nezvykl

20.06.2024

Moderátor, bavič a příležitostný herec Karel Šíp nás provedl po svých oblíbených místech na Vinohradech a Žižkově, které považuje za svůj rajón.

Na Žižkově jste se nenarodil, přesto jste tady jako dítě vyrůstal.

Rodiče mě tu už od útlého dětství nechávali, kdykoliv potřebovali. Vlastně mě sem odkládali na hlídání. V Ostravě, kde byl náš domov, jsme žádné příbuzenstvo neměli, takže mě vždycky šoupli na pár dnů k manželům Vytlačilovým, kteří bydleli tady na Vinohradské třídě naproti místu, kde je teď Atrium Flora. Nebyli to pokrevní příbuzní, ale pan Vytlačil byl mým kmotrem při křtu, takže jemu jsem říkal strejdo a jeho manželce teto. Strejda byl živnostník, zručný kožešník, měli čtyřpokojový byt, v přízemí kožešnictví, ve dvoře garáž a v ní krásnou Škodu Popular. To všechno mu nakonec komunisti vzali a strejda skončil jako skladník ve vysočanské Pragovce.

Kdy jste se tu usadil natrvalo?

Po maturitě v roce 1963 jsem nastoupil do Československé televize jako asistent produkce a nastěhoval se do podnájmu u Vytlačilových. Komunisti jim byt postupně zmenšili o dva pokoje, takže já spal nakonec na gauči v obejváku s okny do ulice. Vzpomínám si, jak mě vždycky ve čtyři hodiny vzbudilo skřípění kol první ranní tramvaje, když zatáčela do Jičínské ulice. Jednoho srpnového rána mě zase probudilo tohle skřípění, bylo ale silnější. Vykoukl jsem z okna a viděl, jak Vinohradskou třídou jede směrem do centra nekonečná řada ruských tanků. Bylo mi 24 let. Když pak strejda s tetou odešli z tohohle světa, národní výbor mě z bytu rychle vypakoval a já se nastěhoval do garsoniéry v ulici V Horní Stromce. Krátká slepá ulice, kterou naštěstí nikdy žádnej tank neprojel.

Adres, kde jste bydlel, bylo víc?

Po zmíněných místech jsem žil ještě asi na třech dalších. Když jsme se ženou čekali syna, garsonka se ukázala příliš malá. Tak proběhla výměna a my se přestěhovali do Ondříčkovy ulice. Ve vedlejším domě bydlel například Zdeněk Troška, ve stejném bloku fotograf Robert Vano, v nedaleké Hradešínské ulici zase Miroslav Horníček. Samí slušní lidé. Dá se říct, že tenhle okruh, tedy rozhraní Vinohrad a Žižkova, jsem nikdy neopustil. Jinde bych si prostě nezvykl.

Kde žijete teď?

V Sudoměřské, ale ještě předtím jsem krátký čas bydlel v pavlačovém domě v Křišťanově ulici.

Mimochodem na stejné pavlači měli byt Kollerovi. To bylo předtím, než Honza vyrazil dělat slávu českému fotbalu po Evropě. Naší sousedkou byla taky Dara Rolins.

V podstatě to vypadá, že co krok, to nějaká vaše vzpomínka.

To rozhodně. Tady vidím restauraci U Tří prasátek, která po revoluci patřila slavnému hokejistovi Honzovi Havlovi ze Sparty. Znali jsme se, často nás tam zval. Když se hrálo hokejové mistrovství v Praze, chodili k němu hokejisti ve volných dnech popít, slavit narozeniny a tak. Na jedné akci si vybavuju například hráče Richarda Fardu a tehdejšího trenéra národáku Ivana Hlinku. Když jsme s manželkou někdy kolem třetí ráno odcházeli, Ivan stál na stole, zpíval Ta naše písnička česká a plakal. To byla parta, která se fakt uměla bavit.

Na dolní Žižkov jste nikdy nezavítal?

Měl jsem pár kamarádů muzikantů, kteří hrávali na tancovačkách v jedné žižkovské hospodě na Koněvce, tehdy se jí myslím říkalo U Aničky. Párkrát jsem tam za nimi zašel, a jednou jsem se dokonce potkal s Mikim Volkem. Kluci ho tam nechávali zazpívat pár rokenrolů, za což mu dávali ze svýho 100 korun. Byl to ale jinej člověk, než jak jsem ho znal z mladších let. Chudák zdevastovanej nejen fyzicky, ale i psychicky.

Kam rád chodíte teď?

Nedávno jsme se ženou objevili v Kubeličce krásnou hospodu U Mariánského obrazu. Rád mám taky zahrádku restaurace U Sadu na Škroupově náměstí. A když se jednou za čas potkáme s Jaroslavem Uhlířem, zajdeme do Olše na Olšanském náměstí, kde mají skvělé tankové pivo. Jarda se narodil v Bořivojově ulici čili je doslova žižkovskej rodák.

Vyrážíte taky na zdejší hřbitovy?

Ano. Jednak bydlíme hned vedle a jednak je to klidné místo plné zeleně. Pořídili jsme si plánek a během procházek si často děláme takové bojovky, že hledáme hroby slavných osobností a postupně si je odškrtáváme. Už jsme byli třeba u hrobů Ládi Smoljaka, Vladimíra Menšíka a Jirky Schelingera. Samozřejmě vždycky dáme čerstvou kytičku na hrob mých rodičů. Vaši rodiče se narodili v Praze? Jenom tatínek, maminka byla z Poděbrad. Táta vyrůstal taky na Žižkově, takže ten je nám nejspíš souzený. Tehdy to tu ale vypadalo jinak, než já pamatuju. Bydleli s maminkou, tedy mojí babičkou, v Chelčického ulici a s klukama chodil na Parukářku, Kapslovnu a tahle místa. Táta vyprávěl, jak jim jednou balon vlétl do zahrady přilehlé vily a její majitel — prej nerudnej dědek — na ně křičel, ať si jdou hrát jinam. Byl to básník a novinář Stanislav Kostka Neumann.

V sobotu 1. června slavíte 79. narozeniny. Kde berete energii na další pokračování Všechnopárty?

Tahle talkshow mě baví. Je to čirá improvizace, díky čemuž člověk prakticky nemůže spadnout do stereotypu, protože nic není nikdy stejně. Vyžaduje to ale maximální soustředěnost. Své určitě dělá i prostředí. Jsem celoživotní ctitel Jiřího Suchého, takže to, že můžu natáčet svůj pořad v divadle Semafor, beru nejen jako poctu, ale i dar shůry. Nemám v oblibě nadužívání slova legenda, ale jestli na někoho pasuje, tak právě na Jiřího Suchého.

Sledují vás tisíce diváků. Jak vnímáte negativní ohlasy?

Tyhle věci moc neprožívám. Ať mě kritizuje, kdo chce, jinej už stejně nebudu. Mluvím, jak mluvím, kladu hostům otázky, to je moje současná práce. Někomu se to líbí, někomu ne. Já mám štěstí, že se v drtivé většině potkávám se spřízněnými lidmi, což jsou diváci při natáčení v Semaforu. Vedle toho podnikám pár

výjezdů po republice, kde se potkávám s podobnými diváky. Takže je to radost. Moje určitě, jejich snad.

Díváte se sám na sebe?

Nikdy. Nejsem svým vlastním divákem. Jenom bych se užíral chybami, se kterými v tu chvíli stejně nejde nic udělat. Přísnou divačkou je moje manželka Iva, ta na těch pořadech nesleduje snad nic jiného než chyby. Naše debaty pak bývají zajímavým střetem názorů a já nakonec vždycky uznám, že má pravdu. Utužuju tím manželství.